

Arrest

nr. 188 139 van 8 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2017.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. BOURGEOIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast en oordeelt dat aan verzoekers asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers houding, met name het frequent terugkeren vanuit het buitenland naar Macedonië en zijn nalaten om in Frankrijk asiel aan te vragen ondanks zijn beweerde vrees, strookt, zo wordt opgemerkt, hoegenaamd niet met de door hem beweerde vrees. Voorts is het zeer bevreemdend dat enkel verzoeker geïnterviewd zou worden door de Macedonische autoriteiten en dat ze enkel aan hem voortdurend vragen over zijn oom X. stellen, aldus de commissaris-generaal die verder opmerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat er enerzijds tegen verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid bij zijn oom in het ziekenhuis allerlei acties werden ondernomen, maar dat zijn vader en zijn broers anderzijds ondanks hun familiale band met de oom en ondanks de aanwezigheid van zijn vader in het ziekenhuis compleet met rust werden gelaten. Dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt door de Macedonische autoriteiten geïnterviewd te zijn geweest louter omdat hij bij zijn oom in het ziekenhuis aanwezig was, wordt, zo luidt de beslissing voorts, bevestigd doordat hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk aanwezig was in het ziekenhuis waar zijn oom werd verzorgd. Daarnaast wordt geoordeeld dat het loutere feit dat verzoeker het over de gebeurtenissen van 7 juli 2014 nooit met zijn oom heeft gehad, hoewel zijn oom volgens hem de oorzaak was van zijn wedervaren met de Macedonische politie, niet meteen geloofwaardig is, temeer daar van een asielzoeker in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees. Dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker verklaarde mishandelingen die hij tot tweemaal toe moest ondergaan vanwege de Macedonische autoriteiten, blijkt bovendien, zo wordt voorts gesteld, uit een fundamentele tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen aangaande de personen die hem beide keren zouden hebben mishandeld. Dienaangaande wordt ook vastgesteld dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn geheugen- en psychologische problemen, hoewel hij hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd. De vaststelling dat verzoeker telkens een andere naam gaf van de inspecteur die hem tot tweemaal toe samen met enkele andere gemaskerde mannen mishandeld zou hebben, doet, aldus de commissaris-generaal, op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem beweerde ondervragingen en mishandelingen door deze man en zijn entourage, temeer daar, zo wordt hieraan toegevoegd, verzoekers opeenvolgende verklaringen over de inhoud van de ondervragingen uitgevoerd door Z./G./D. niet meteen met elkaar overeenstemmen. Verder wordt in de beslissing vastgesteld dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde mishandelingen bevestigd wordt doordat zijn verklaringen aangaande de nasleep van beide mishandelingen weinig consistent zijn. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen betreffende de door hem ondergane mishandelingen blijkt, zo wordt vervolgens geoordeeld, tevens uit het gegeven dat de stempels in zijn paspoort zijn verklaringen niet ondersteunen. Voorts legt verzoeker geen overtuigend bewijs neer van de door hem omschreven mishandelingen en folteringingen door de Macedonische autoriteiten, aldus de commissaris-generaal die het daarnaast bijzonder vreemd acht dat verzoeker niet weet wat zijn familieleden tijdens zijn dagenlange vasthouding door de politie in augustus/september 2015 allemaal heeft ondernomen om hem te vinden en dat hij zich nooit heeft geïnformeerd over eventuele evoluties betreffende zijn situatie sinds zijn vertrek uit Macedonië. Verzoekers gebrek aan interesse voor de evolutie van zijn situatie in Macedonië ondermijnt, zo luidt het, bijkomend de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees. Het geheel van de vaststellingen noopt ertoe, aldus de commissaris-generaal, te besluiten dat er aan verzoekers asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Betreffende verzoekers aanwezigheid bij een (gewelddadige) politieactie in 2013 -het huis van oom X. en ook zijn ouderlijk huis werden toen onderzocht- wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat deze politieactie te ver in de tijd gesitueerd is om heden nog gelijkgeschakeld te kunnen worden met

vervolgving of ernstige schade. Eenzelfde opmerking kan, zo wordt vervolgens opgemerkt, gemaakt worden betreffende het feit dat verzoekers familieleden N. en Z. H. en X., S. en X. H. in de loop van de afgelopen vijftien jaar om diverse redenen in aanraking zijn gekomen met de Macedonische autoriteiten, zoals uit de beschikbare informatie blijkt. Betreffende de eerdere toekenning van het vluchtelingenstatuut aan verzoekers oom X. H., die lange tijd in een Macedonische gevangenis werd opgesloten, en aan zijn kinderen wordt hieraan toegevoegd dat elke asielaanvraag op individuele merites dient te worden beoordeeld. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker gaat immers niet in het minst in op de concrete motieven uit de bestreden beslissing. Hij laat die pertinente motieven geheel ongemoeid en beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene en gratuite beweringen en kritiek. Dergelijk vaag, algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2017, stelt verzoekende partij te volharden in haar verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting slechts stelt te volharden in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 11 april 2017 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS